Ebba Busch Thor: Almedalstal 2016

Talare
Ebba Busch
Partiledare

Datum
6 juli 2016

Plats
Visby, Gotland

Sverige, Sverige älskade land.

Jag älskar dig, inte bara för att dina jordgubbar är de godaste, för att dina ängar och hagar är de finaste eller för att dina skärgårdar är de vackraste. Jag älskar Sverige för att det är mitt hem. Det är här jag träffat min man och det är här min son växer upp. Det är helt enkelt min plats på jorden.

Vi som lever här formar tillvaron på de grundvalar som vi har fått ärva av våra föräldrar och de som bott och levt här före oss. Friheter och rättigheter som många bara kan drömma om tar vi för självklara i vårt land. Det här har vi åstadkommit genom enträget arbete för ett bättre samhälle.

Vi lever i ett land som vi ska vara stolta över. Vi har Sverige i fickan, i datorn och i sovrummet, på tv-skärmen, på kroppen, på filmduken och på matchen. Jag menar Spotify, ABB, H&M, Klarna och Ikea, Robyn, Alicia Wikander och Zlatan.

Så många entreprenörer artister och idrottsutövare som förädlat sitt kunnande och sin briljans så att deras och vårt namn kan gå ärat över jorden. De är inspiratörer och förebilder, viktiga sådana.

Men Sverige skulle inte vara Sverige utan alla som går till sina arbeten varje dag, som hjälper barnen med läxor, hämtar och lämnar på träning eller musikskola.

Vänner, det är tack vare alla dessa strävsamma som gör att hoppet om ett bättre Sverige lever!

Almedalsvänner! Vi har mycket att vara stolta över, men också mycket som behöver bli bättre eller förändras. Sverige befinner sig mitt i en värderingskris. Värden som byggt vårt hem starkt, som tillit, frihet, jämlikhet och människors

lika värde är hotade.

Många frågar sig vart vårt samhälle är på väg. Vi ser människor som vänder bort blicken när en medmänniska behöver en hjälpande hand. Kvinnor kan inte gå på festivaler utan rädsla för sexuella trakasserier och andra ofredanden. Man hör på radion om ungdomsgänget som misshandlat en ensam åldring. Och om människor som reser till Syrien för att kriga för IS.

Dessa är alla tydliga tecken på den djupa värderingskris som vårt samhälle befinner sig i.

Sånt bryter ner och förtär. Sånt rustar oss inte inför utmaningarna som ligger framför. Sånt skapar otrygghet i vårt hem – Sverige.

Almedalsvänner, Stefan Löfven pratar ofta om samhällsbygge. Men han missar jämt och ständigt den helt avgörande delen som möjliggör alla lyckade byggnationer – en stadig grund. Utan en stabil värdegrund kommer Stefan Löfvens byggprojekt att falla ihop som ett fuskbygge. Men, almedalsbesökare, frågan är om han verkligen kommer att få bygglov för sitt samhällsbygge.

Dygder som flit och tålamod, medmänsklighet och mod är inte särskilt poppis längre. Dessvärre ersätts de allt mer av kortsiktighet, uppgivenhet och egoism, jag, mig och mitt.

Vänner, värderingskrisen hotar vår frihet, vår tillit till varandra. Värderingskrisen föder en allt större misstro och därigenom också större behov av kontroll. I sin förlängning begränsar detta vår frihet allt mer.

Vi kristdemokrater ska vara garantin för att vårt hem Sverige förvaltas och förändras utifrån goda värden som frihet, jämlikhet och människors lika värde. Vi ska bidra till att vända oro och uppgivenhet till hopp. Bara genom en värderingsrevansch kan vi rusta vårt gemensamma hem tryggt för framtiden.

Kristdemokraterna har under året som gått adresserat problem som vi tidigare inte lyft lika ofta. Ett allt oroligare säkerhetspolitiskt läge har gjort att vi sett behovet av ett svenskt Nato-medlemskap. Förra året stod jag på denna scen och föreslog att vi skulle bistå, inte bara humanitärt, utan även militärt i kampen mot IS.

Mjuka värden kräver ibland hårda tag. För mig är det obegripligt hur man kan tala om mänskliga rättigheter och frihet men inte vara beredd att följa upp det i handling när det krävs. Det är bland annat därför vi föreslagit fler polisanställda. 500 civilanställda så att utbildade poliser ska kunna ta plats på fältet tillsammans med ytterligare 2000 nya kollegor.

Enligt polisen finns det idag 53 utsatta områden. Områden där kriminell verksamhet påverkar vardagslivet för dem som bor där. I 15 av dem har polis och blåljuspersonal svårt att fullfölja sitt uppdrag. De hindras vid utryckningar av exempelvis stenkastande gäng. Sånt måste straffas hårdare.

Det finns också områden i Sverige där det är lättare att uttrycka att man är för IS än att man är emot. Områden där det är farligt att vittna och berätta om brott man sett och i stället håller tyst och låter brottslingar gå fria. Vi har lyft dessa frågor och många andra för att det behövts. Politiken har en viktig uppgift att garantera grundläggande ordning och trygghet som människor kan bygga sitta liv på.

Det är människor som vill göra rätt för sig som drabbats hårdast i dessa områden. Handlaren som inte vet om han orkar driva butiken en vecka till då stölder sker varje dag. Hantverkaren som inte vet om hans bil även nästa dag står redo att ta honom till jobbet. Kvinnan som inte vågar röra sig fritt för att hon riskerar att iakttas med misstänksamhet eller kontrolleras på andra sätt.

I förra veckan pratade jag med en mamma och hennes två barn som bor i stockholmsförorten Tensta. De är oroliga och rädda. Det påverkar dem i vardagslivet. I stort som i smått. De frågar sig om de vågar låta barnen lika i lekparken på gården utanför.

Vänner, det är människors vardag det handlar om. Friheter och rättigheter som vi kämpat för under lång tid utmanas. I vårt Sverige måste trygghet och frihet gälla alla. Överallt. Låt oss se till att det blir så!

Den svenska välfärden är en del av vårt sociala kontrakt. När människor upplever att välfärden inte räcker till dem, skapas misstro och man känner sig inte längre som en del av det gemensamma.

I Sverige har vi fortfarande stort förtroende för sjukvården. Men ska vi klara kvaliteten i hela landet, och ska man vara trygg med att få den vård man behöver, måste vi förstatliga sjukhusvården.

Vi måste dessutom se till att sjuksköterskor har tid att vara sjuksköterskor och undersköterskor måste ha tid att vara undersköterskor.

Därför föreslår vi 2600 fler anställda i vårdserviceteam för att avlasta professionen med uppgifter som behövs på ett sjukhus, men som inte kräver längre vårdutbildning. Det skulle ge mer tid för just vård i vården. Att få känna tillit och makt över sin egen vardag har ingen åldersgräns. Som äldre ska man kunna lita på att det finns en plats på ett trygghetsboende eller ett vårdboende den dagen man behöver det. Och vänner, har man passerat 85 år så tycker vi att man kan avgöra detta själv. Inför äldreboendegaranti för Sveriges äldre nu!

Jag har många gånger kritiserat svenska politiker och debattörer för att kategorisera människor. Detta kategoriserande brukar kallas för identitetspolitik. Och identitetspolitiken är intimt förknippad med värderingskrisen i vårt samhälle. Du placeras in i en grupp med en medföljande maktstruktur. Och med påståendet om att den endast kan brytas med mer kollektivism och statlig detaljstyrning.

Där identitetspolitiken går in går det unika människovärdet ut.

Kryddar man med en stadig dos Jante så begränsar detta inte bara enskilda utan ett helt lands inneboende kraft och potential. Vi föds med olika förutsättningar och visst finns det strukturer och kulturer som påverkar oss. Men lösningen ur det måste stavas frihet och grundläggande trygghet. Trygghet att vara den man är, frihet att bygga en framtid.

I skolan idag möts eleverna med helt olika förväntningar. Är du pojke, född utomlands, dina föräldrar utan jobb är samhällets förväntningar låga. Då blir bemötandet därefter. Detta är ett svek.

Vem du är och var du kommer ifrån får aldrig vara detsamma som vart du är på väg. Vi får aldrig möta människors olika förutsättningar och bakgrund som om deras framtid vore förutbestämd. Sverige är idag ett land av hopp för många människor. Och så ska det fortsatt kunna vara. Fast för fler.

Almedalsvänner, i Sverige ska vi se varje liten pojke och flicka i ögonen med en förväntan som gör att de kan nå sin fulla potential.

Sverige har de senaste åren haft en historiskt stor invandring. Den som tror att migrationskrisen är över blundar eller önsketänker. Den humanitära katastrofen i närområdet runt Syrien fortsätter. Och inför de kommande åren står vi med en gigantisk integrationsutmaning i Sverige.

Integration – det handlar naturligtvis om jobb – men också om språk, kultur och värderingar. Alla delar behövs. Saknas någon då växer utanförskapet och splittringen i samhället riskerar att öka.

Sverige har hittills misslyckats. Stefan Löfvens regering står handfallen. Klämd mellan den identitetspolitiska vänsterns maktteorier och LO:s murbygge kring arbetsmarknaden. Risken är stor att vi med deras politik välkomnar människor hit men de får inte möjlighet att bygga sig ett hem.

Nej, regeringens politik gör människor passiva.

Hälften av dem som kommer till Sverige som flyktingar idag har inget jobb efter 7 år. Efter 15 år är det fortfarande 3 av 10 som står utanför arbetsmarknaden. Ett barn som flyr till Sverige kan alltså gå genom hela grundskolan innan hon ser sin mamma eller pappa gå till jobbet för första gången.

Någon kanske har hört mig göra jämförelsen tidigare. Jag upprepar den för att det är så orimligt. Det behövs en annan politik. En politik för hopp. För framtidstro. För tron på möjligheterna att bygga sig en bättre tillvaro än den man råkar födas i.

Trösklarna in på arbetsmarknaden måste sänkas. Vi vill införa introduktionsanställningar. Riktiga jobb, men med 75 procent av lönen tills man har lärt sig jobbet på jobbet. Det behövs inga fler åtgärder. Det behövs riktiga jobb. Vi måste också bryta den passivitetskultur som skapas redan i asylsystemet. Vi ska välkomna människor att göra Sverige till sitt hem, då är det viktigt att de får veta vad som gäller här.

Språkinlärning och samhällsorientering ska vara obligatoriskt för nyanlända

redan från början. SFI, svenska för invandrare, ska starta direkt. Samhällsorienteringen ska ge kunskap om vilka rättigheter, skyldigheter och vilket ansvar man har som ny i vårt land. Men också om våra traditioner, värderingar och sedvänjor. Det är också rimligt att asylsökande – som motkrav för att få dagersättning – står till arbetsmarknadens förfogande.

Bidrag riskerar att göra människor passiva. Därför vill vi också införa arbetskrav för den som mottar försörjningsstöd. Till exempel att sköta lokalvård, matlagning och vaktmästartjänster på det boendet där man bor.

Sverige ska vara ett land där vi tar vara på alla människors inneboende drivkrafter. Där alla ges möjlighet till att bidra med 100 procent av sin förmåga. Ett land där arbetsmarknadens murar rivs, där fler människor får en chans att bidra och där hårt arbete lönar sig.

Almedalsvänner, så kan Sverige bli ett land där fler drömmar blir verklighet.

Jag älskar Europa.

Jag älskar olikheterna i vårt Europa. Resten av Europa kommer aldrig att bli som Sverige, och Sverige aldrig som resten av Europa. Det är bra det. Olikheterna gör oss till dem vi är och väldigt få ser sig själva som i första hand européer. Det är inget att beklaga. Hemlandet och hembygden betyder något för oss människor och det ska vi respektera. Det handlar om kultur, om tradition och tillhörighet. Sådant är viktigt.

Vi får inte glömma historien. För drygt 70 år sedan låg Europa i spillror. Det var krig och konflikt. Vår kontinent slogs sönder, järnridån delade vårt Europa. När EU grundades efter kriget var det kristdemokrater som Adenauer, Schumann och de Gasperi som tog initiativen. Det är något jag är stolt över, det är ett arv som förpliktigar. Britterna har genom sin folkomröstning röstat för att lämna EU. Det är ett beslut som jag verkligen beklagar.

Men det är ett beslut som britterna tagit i demokratisk ordning. Det ska vi respektera. Det är min övertygelse att det är fel väg att gå att hämnas på och försöka bestraffa Storbritannien. Varken Sverige eller EU har något att vinna på det. Det finns tre sätt att reagera på britternas beslut:

Jubla och populistiskt konstatera att själv är bäste dräng.

Kräva mer EU eller ett – som de kallar det – socialt EU. Bakom retoriken döljer sig inte sällan en vilja till mer av överstatlighet, EU-skatter och likriktning inom EU.

Eller så är man lyhörd och drar lärdom av vad som ledde fram till resultatet i britternas folkomröstning. Och konstaterar att EU måste reformeras för framtiden.

I sin krönika i Expressen, dagen efter Brexit, uttryckte Johan Hakelius sig såhär: ”Främsta hotet mot EU är den maktelit som inte vill bli störd av medborgarna i sitt EU-projekt”.

Han är något på spåren. Ivern och viljan att bygga EU större, djupare och “socialare” riskerar att förblinda många politiker. Och att fördjupa det demokratiska underskottet. Trots att idén om ett Europas förenta stater har ett väldigt svagt stöd i opinionen, strävar somliga politiker i den riktningen.

Och när medborgare och politiska motståndare ifrågasätter, protesterar eller kritiserar blir reaktionen misstänksamhet och anklagelser. I dessa politikers ögon blir de som ifrågasätter endast besvärliga hinder på vägen till en utopin. Mina vänner, den synen delar inte jag, vare sig på människor eller demokratin.

Den brittiska folkomröstningen måste leda till att Europas politiker börjar rannsaka sig. Vi som är politiska ledare måste ta ansvar för att samarbetet mellan länderna fortsätter. Då – mina vänner – måste vi politiker våga göra två saker samtidigt – lyssna och leda. Inte besservissra och köra över.

Vi gick till EU-val 2014 på ”rätt agenda i Bryssel”. Fokus låg på subsidiaritet – att rätt beslut ska tas på rätt nivå, och på att rensa i EU-systemen. Vi måste gå längre än att enbart skruva i regelverket.

Det EU ska göra, ska EU göra bra. Som det gamla ordspråket säger, gapar man över mycket mister man ofta hela stycket... Det är tid för förändring och en reformagenda i Bryssel. Låt mig nämna tre konkreta förslag:

För det första. För varje nytt fördrag sedan 1952 har EU vuxit allt mer,

åtagandena har blivit fler. Ska vi rädda samarbetet måste nästa fördrag, när det väl blir dags, gå mer mot ett mellanstatligt samarbete än mot mer av superstat.

För det andra. För att motverka omotiverad maktförskjutning till Bryssel vill vi införa så kallade röda kort. När mer än hälften av EU:s nationella parlament invänder mot EU-gemensam lagstiftning av subsidiaritetsskäl, ska förslagen sändas tillbaka till kommissionen för omarbetning eller skrotning.

För det tredje. EU:s budget måste minska. Ju större budget EU har, desto större ambitioner inom fler områden.

Jag älskar det Europa som säger nej till splittring och konflikt. Jag värnar det Europa som enades om fred och som efter kriget lovade varandra att aldrig låta granaterna och bomberna regna över människorna igen. Utan istället skapa bättre förutsättningar för handel och utbyte mellan länderna. Ett samarbete byggt på en gemensam värdegrund.

Jag är en varm anhängare av ett EU som talar med en gemensam röst när internationell terrorism, krig och förföljelse hotar människor, samhällen och länder runt om i vår värld.

Vänner, ett EU som gör mindre har bättre chanser att lyckas med mera.

Bara med en reformagenda i Bryssel kan EU bli vitalt och vinna ökad legitimitet. Som sann EU-vän måste man inse att unionen behöver förändras för att kunna bevaras.

En söndag förmiddag i försommargrönskan. Nyheterna rapporterar om 49 döda i en attack mot en gayklubb i Orlando. Sakta kommer insikten om det fruktansvärda. Bilder och namn på offren. Många unga människor med livet framför sig. Dagarna rullar på. Nyheterna strömmar in. Det blir klart att motiven bakom attacken är djupt liggande hat mot HBTQ-personer.

Terroristen sympatiserade med radikal, våldsbejakande islamism och hade svurit trohet mot IS. När jag tagit del av reaktioner på dådet i massmedia kan jag konstatera att det finns de som döljer det homofobiska motivet. Jag ser relativiseringar och antydningar att offren har sig själva att skylla. Det får mig att bli mycket illa berörd. Jag själv har ofta kritiserat vänstern för att relativisera

brott med antisemitiska motiv.

Det utbredda hatet mot staten Israel och USA har gjort att antisemitismen blivit en blind fläck inom delar av vänstern. Jag kommer aldrig att acceptera antisemitism. Av samma anledning kommer jag aldrig acceptera relativisering av brott med homofobiska motiv. Oavsett var någonstans i världen terrorn slår till måste reaktionen vara benhård. I försvaret för alla människor lika och okränkbara värde får vi aldrig kompromissa.

Vi ska stå upp för rätten att vara kristen i Damaskus, kvinna i Husby, jude i Malmö och homosexuell i Orlando. De mänskliga fri- och rättigheterna måste gälla alla. Alltid.

Almedalsvänner,

Ett nyfött barn saknar allt som krävs för att klara sig i världen. Som förälder måste man finnas där hela tiden – 24/7 som det brukar heta. En liten bebis kan inte äta själv. Inte värma sig. Kan inte gå. De kan inte heller berätta vad de behöver eller vill. De kan skrika – och det kan betyda nästan vad som helst.

Friheten är en förmåga vi erövrar med tiden. Och den förmågan erövrar vi inte i ensamhet. Någon gav oss ett språk, lärde oss att skilja rätt från fel. Vi kommer alla in i denna värld obevekligt beroende av den gemenskap som tog emot oss, vår familj. Och oavsett hur familjen ser ut, så präglar vår familj oss för livet. På både gott och på ont. Det är just därför som vi kristdemokrater håller familjen så högt, därför familjepolitiken får ta stort utrymme på vår agenda.

En stödjande familjepolitik handlar inte om att likrikta och detaljstyra, som vissa tycks tro.

En stödjande familjepolitik förstår att de små gemenskaperna – familjerna – behövs för att människor ska kunna växa och må bra.

Almedalsvänner, vad händer när ett barn saknar en kärleksfull familjegemenskap?

Det finns gott om forskning som visar på vad försummad omvårdnad av barn leder till – försämrade skolresultat, psykisk ohälsa och sociala problem. Ett forskarlag som följde de rumänska barnhemsbarnen i början av 1990-talet kunde även visa att frånvaron av en kärleksfull hemmiljö ledde till att nervbanorna i hjärnan tog allvarlig skada. Barnens intelligens försvagades. Förmågan att tala, tänka och ta ansvar försämrades.

Men det hoppfulla var att de också upptäckte hur skadorna kunde läkas – genom att hitta en kärleksfull fosterfamilj. I dess famn utvecklades nya nervbanor. Hjärnan hos de här barnen återhämtade sig av föräldrarnas omsorg.

Det här stärker oss i övertygelsen om att det finns ett värde som skapas i den lilla gemenskapen som inte kan skapas någon annanstans. Familjerna i vårt land ska ha goda villkor och frihet att forma sina liv efter sina önskemål och förutsättningar.

Det, mina vänner, är något vi kristdemokrater kommer fortsätta kämpa för.

Almedalsvänner, det är dags att börja avrunda. Vi lever i en orolig tid. Runt om i världen driver terror och krig människor på flykt. Friheten och demokratin utmanas av totalitära ideologier. Ondska, hat och missunnsamhet sprider konflikt och polarisering. Också vårt samhälle drabbas.

Men när man blickar ut över ett grönskande och blommande Visby är det svårt att ta in. Vi kan gå genom de vackra gränderna på vår väg mellan seminarier och mingel. Ruiner och murar står som påminnelser om de tider som flytt, om den historia vi alla är en del av.

Snart väntar för många av oss en efterlängtad semester och förhoppningsvis får vi tid tillsammans med vänner och familj. Tid för de där små men så viktiga samtalen. Där i de små gemenskaperna händer det något som gör samhället starkare. Där överförs värderingar. Där vävs en samhällsväv som gör att vårt samhälle håller ihop. Värderingar gror och förs vidare. Värderingar som byggt och bygger vårt HEM starkt och tryggt.

Tilliten stärks. Medmänsklighet och frihet ges utrymme. Värden som kan bära oss genom tider av oro och skapar en grund för bygga ett Sverige, ett hem för

framtiden.

Vänner, trygga familjer bygger ett tryggt Sverige.

Tack för att ni har lyssnat ikväll.

Källa
Manuskript hämtat från almedalsveckan.info (2023-09-01)

Taggar
Almedalen, Kristdemokraterna, Politiska tal

URI
https://www.svenskatal.se/tale/ebba-busch-thor-almedalstal-2016